

Flatuosum autem utrunque est, & vinum, & atra bilis. Cūque ratio sit, ut portio quoque aliqua temperata illius in æquabilis ordinis habeatur, flatūsque modo quodam acquiratur integrè, habitūsque respondere calidior, frigidiorque possint ob exuperantiam qualitatis, hinc efficitur porro, ut melancholici omnes non per morbum, sed per naturam sint ingenio singulari. 2. Cur per aliquas scientias habitum nos habere censeamus, per aliquas non? An habitum non nisi per eas tantum adipisci putatur, quibus vim inveniendi acquirimus: inuentio enim ex habitu est. 3. Cur omnium animantium homo prudentissimus est? Vtrum quia capite minimo est, scilicet ad sui corporis proportionem. An quia variè minimo est: ob id enim ipsum ipsum, capitis quoque minutio accidit, & inter homines ipsos qui minori sunt capite, prudentiores nascuntur, quàm qui sunt grandiori. 4. Cur iter longius tum esse videtur, cum ignari quantum sit ambulamus, quàm cum gnari, si modò res cætera pares adsint? An quòd nosse quantum sit, non nisi nosse eius numerum est, rémque non determinatam plaris, quàm determinatam esse perceptum est. Ergo quemadmodum, si nostri quantum sit, finitū id esse necesse est: sic etiam si ignoras, quasi reciprocetur, animus cavillatus oberrat, infinitūmq. id esse videtur, quod finitum est. Quam ob res si quantum quodlibet determinatū nō esse putetur, velut infinitū id esse videbitur, eo quòd aptum est ut sit determinatū: at si determinatum non sit, infinitum est. Ergo id quoq. infinitū quodā modo videri necesse est, quod determinatum esse nequaquam videtur. 5. Cur seniores amplius mente valeamus, iuniores ocyos discimus? Quia natura patens & aucthor omnium, instrumenta nobis duo inseruit, quorum opera instrumentis extraneis uti valeremus: manum, inquam, corpori dedit, animo mentem. Est enim mēs quoque rebus a natura nobis impertitis annumeranda, vicem sanè gerens instrumenti. Cætera omnes scientiæ, artēque nostra opera sunt: mentem ipsam opus esse naturæ fatēdum est. Ut igitur manu non iam inde ob ortu naturæ uti possumus, sed cum eam natura absoluit, perfecitque, (procedente namque ætate, manus suum opus maximè efficere potest) ita etiam mens, quæ res naturalis est, non proinus, sed in senectute maximè nobis cōtingit, atque tunc potissimum consummatur, atque absoluitur, nisi detrimento aliquo læsata, læsiæque sit, quemadmodum

A ἄμφοδὲ πνευματικὰ, καὶ ὁ οἶνος καὶ ἡ μέλαινα χολή· ἅπει δὲ ἐστὶ καὶ ἀκαμάλον ἐῖς τὴν ἀνωμαλίαν καὶ καλῶς πως ἔχειν, καὶ ὅπου δὲ θερμοτέρην ἐῖς τὴν διαίτην καὶ πάλιν ψυχρὰν, ἢ τοῦ αἵματος διατὸ ἰσθμοβλήν ἔχειν, ἀεὶ πλοὶ μὲν εἰσι πῦρτες οἰ μελαγχολικαῖ, οὐ δια ἰσθμοῖ, ἀλλὰ δια φύσιν. β. Δια τί κατ' εὐίας καὶ τὸ ὄπισθιμῶν, ἔξιν ἔχειν λέγεται κατ' εὐίας ὅ, οὐ καὶ ὅσας δὲ ῥεπτοὶ ἐσθμῶν, ἔξιν ἔχειν λεγόμεθα, τὸ γδ δὲ ῥεπτοῖ, ὁποῦ ἔξισος. γ. Δια τί τῶν ζώων ὁ ἀνθρώπος φρονιμώτατος, πότερον ὅτι μικροκαφαλάτων καὶ λόγον τῷ σώματος; ἢ ὅτι ἀκαμάλος ἐλάττωστος, διατὸ τῷ καὶ μικροκαφαλό· καὶ αὐτῶν οἱ ποιοῦται, μέλλον τῶν μεγαλοκαφαλάτων φρονιμώτεροι. δ. Δια τί θμῶν ἡμῶν πλείων ἐῖς ἡ ὁδός, ὅταν μὴ εἰδότε πόση τις βῆ βαδίζοντες, ἢ ὅταν εἰδότες, ἐὰν ταῖς ἀλλὰ ὁμοίως τῷ χερσὶ ἔχοντες; ἢ ὅτι εἰδέναι [πόση,] ὅτι εἰδέναι τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ; τὸ γδ ἀπειρον καὶ ἀκαρίθμητον, τούτων καὶ πλείον ἀεὶ τὸ ἀπειρον τῷ ἄριστῶν. ὡς περὶ οὐκ εἰ ἡδὲ ὅτι ποσὴ δὲ βῆ, πεπερασμένῳ αὐτῷ ἀπύκνη ἐῖς. οὕτως εἰ μὴ οἶδε πόση τις βῆτι, ἀπύκνητος παρεσθμῶνται ἡ ψυχῆ, καὶ φαίνεται αὐτῇ ἐῖς ἀπειρος, ἐπεὶ τὸ ποσόν, ἀριστέον βῆτι καὶ τὸ ἀριστέον, ποσόν, ὅταν τοίνυν μὴ φαίνηται ἀριστέον, ὡς περὶ ἀπειρον δῖξει ἐῖς, ἡ δὲ τὸ, τὸ πεφυκὸς ἀείδειται, αὐτῇ μὴ ἢ ἀριστέον, ἀπειρον ἐῖς. ὡς καὶ τὸ φαινόμενον μὴ ἀείδειται, φαίνεται ἀπύκνη πῶς ἀπύκνητον. ε. Δια τί κρεβύτεροι μὲν γινόμενοι, μέλλον νοῦν ἔχοντες νεώτεροι δὲ ὄντες, δέειπον μανθάνοντες; ἢ ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐν ἑαυτοῖς ἡμῶν δέδωκε δύο, ἐν αἷς χρησάμεθα τοῖς ἐν τοῖς ὄργανοις σώματι, ἡ ψυχῆ· ψυχῆ δὲ, νοῦν. ἐστὶ γδ ὁ νοῦς τῆς φύσεως ἐν ἡμῶν ὡς περὶ ὄργανοις ὑπαρχῶν. αἱ δὲ ἀλλὰ ὄπισθιμῶν καὶ τέχνη, τῆς ὑφ' ἡμῶν ποιητῆς εἰσιν. ὁ δὲ νοῦς, τῆς φύσεως. κατὰ τὸν οὐκ τῆ χειρὶ ἐν διδόντες χρομῶντες χρομῶντες βέλπεται, ἀλλ' ὅταν ἢ φύσις αὐτῶν ὄπισθιμῶν. (περὶ οὐσίας γδ τῆς ἀληθείας, ἢ χερὶ μέλισσα διδάσκει ὁποῦτελεῖ τὸ ἑαυτῆς ἔργον) τὸν αὐτὸν ἔχοντες καὶ ὁ νοῦς τῆς φύσεως ἐν διδόντες, ἀλλ' ὅτι γινέσθαι ἡμῶν μέλισσα παρεσθμῶνται, καὶ τὴν ὁποῦτελεῖται μέλισσα, αὐτῇ ὑπό τινος παρεσθμῶν, quemadmodum